Κυριακή ΙΑ’ Λουκά (Προπατόρων): Το Δείπνο τής Βασιλείας († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 13 Δεκεμβρίου, 2019

(Λκ. 14, 16-24)

Ἂς μελετήσουμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν παραβολὴ αὐτή.

Κάποιος ἄνθρωπος προσκάλεσε σὲ δεῖπνο αὐτοὺς ποὺ φαινόντουσαν νὰ εἶναι οἱ πιὸ ἀγαπημένοι φίλοι του γιὰ νὰ περάσουν λίγες ὧρες μέσα στὴ δική του χαρά. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο περιφρόνησαν τὴν πρόσκλησή του, ὁ καθένας καὶ γιὰ τὸ δικό του λόγο. Ὁ ἕνας εἶχε ἀγοράσει ἕνα κομμάτι γῆς, εἶχε ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ, τὸ κατεῖχε, εἶχε γίνει ὁ ἰδιοκτήτης καὶ δὲν εἶχε πιὰ τὸν καιρὸ νὰ μοιραστεῖ τὴ χαρὰ κάποιου ἄλλου - εἶχε τὴ δική του.

Ἕνας ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ εἶχε δουλειά, εἶχε ἔργο σοβαρὸ στὴ ζωή, ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχαστεῖ στὶς γιορτὲς ἑνὸς ἄλλου, νὰ κάθεται ἀργὸς στὴ χαρὰ κάποιου ἄλλου τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε πάνω στὴ γῆ τὴ δική του δημιουργικὴ ἀπασχόληση.

Κάποιος τρίτος εἶχε παντρευτεῖ, εἶχε βρεῖ τὴν προσωπική του χαρὰ καὶ δὲ γνοιαζόταν γιὰ τὴ γιορτὴ ἑνὸς φίλου.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γύρισαν τὴν πλάτη στὸ φίλο τους γιατί ὁ καθένας εἶχε βρεῖ καὶ κάτι τὸ ὁποῖο τὸν ἀπορροφοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴ φιλία, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀφοσίωση.

Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ δική μας ἡ μοῖρα; **Ὁ Κύριος μᾶς προσκαλεῖ νὰ μοιραστοῦμε τὴν ἴδια ζωὴ μ' Ἐκεῖνον, τὴ δική Του ζωή, τὴν αἰώνια, οὐράνια ζωὴ καὶ ἑπομένως καὶ τὴν αἰώνια εὐφροσύνη. Κι ἐμεῖς λέμε: «Ναὶ Κύριε, θὰ ἔλθουμε, θὰ ἔλθουμε ὅμως ὅταν δὲ θὰ ἔχουμε πιὰ τίποτα νὰ κάνουμε πάνω στὴ γῆ· ὅσο ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει μιὰ λωρίδα γῆς στὴν ὁποία εἶναι δυνατὸ νὰ προσκολληθοῦμε ἢ κάτι νὰ κάνουμε ποὺ νὰ μᾶς ἀπορροφᾶ καὶ νὰ μᾶς μεθάει, ὅσο ἔχουμε τὴ δική μας χαρά, μικρὴ ἴσως ἀλλὰ δική μας, δὲν ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴ δική σου χαρά. Ὅταν θὰ ἔλθει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ φύγουν αὐτὰ τὰ τερπνὰ ἴσως νὰ θυμηθοῦμε ὅτι μᾶς ἔχεις προσκαλέσει. Ἴσως, ὅταν τίποτα δὲ θὰ μᾶς ἔχει ἀπομείνει, νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε αὐτὸ**

ποὺ ἀνήκει σὲ κάποιον ἄλλο - τὸ δικό Σου».

Δὲν εἶναι τέτοιος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦμε; Ὁ καθένας μας ἔχει δώσει τὴν καρδιά του σὲ κάτι, εἶναι μπλεγμένος καὶ μεθυσμένος μὲ κάποιο πράγμα, ὁ καθένας ἀναζητεῖ τὴ δική του εὐχαρίστηση, ἡ ζωὴ ὅμως περνᾶ καὶ **ὁ Κύριος ἔχει ἔλθει πάνω στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὴ δική Του χαρά** . Ἦλθε μέσα στὸν κόσμο αὐτὸ καὶ τὸν ἀγάπησε τόσο ποὺ ἂν μόνο ἤμασταν μαζί Του θὰ 'τανε ὅλος δικός μας· ὄχι πὼς θὰ τὸν θεωρούσαμε κτῆμα μας μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὁ κτηματίας αἰσθάνεται τὴν ἰδιοκτησία τῆς γῆς ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἕνας καλλιτέχνης βλέπει τὴν ὀμορφιὰ καὶ μπορεῖ νὰ χαίρεται, ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἁρπακτικότητα.

Ὁ Κύριος ἔχει μπεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἐκτελεῖ ἕνα ἔργο στὸ ὁποῖο μᾶς προσκαλεῖ νὰ συμμετάσχουμε. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι **νὰ μεταμορφώσουμε τὴ ζωή, νὰ μεταμορφώσουμε τὸν κόσμο, νὰ μεταμορφώσουμε τὴ γῆ μας σὲ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**. Αὐτὸ ὅμως ἀπαιτεῖ μεγαλοψυχία καὶ πλατειὰ ἀγάπη, ἀπαιτεῖ τὴν ἱκανότητα νὰ θεωροῦμε σὰν δική μας φροντίδα ὄχι μόνο τὴ δική μας ἐργασία ἀλλὰ καὶ ἐκείνη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Γιὰ νὰ γίνει τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ δικό μας ἔργο πρέπει οἱ ψυχές μας νὰ μεγαλώσουν, **πρέπει νὰ μποροῦμε νὰ ξεχνᾶμε τὶς δικές μας μικρὲς ὑποθέσεις γιὰ χάρη τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Θεοῦ** . Ἡ κάθε καρδιὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ κάποιον, ὁ Κύριος ὅμως μᾶς λέει: «Ἡ καρδιὰ σας εἶναι πολὺ στενή, ἀνοῖξτε την πλατύτερα, ἀγαπῆστε συμπαθεῖς καὶ ἀσυμπαθεῖς, ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπημένους σας, ἀγαπᾶτε ὅμως καὶ τοὺς ξένους, ἀγαπᾶτε μὲ ἀγάπη δοσμένη, χωρὶς ἰδιοτέλεια, ξεχνώντας τοὺς ἑαυτούς σας».

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι περιγράφονται στὴν παραβολὴ εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ κάνουμε. **Εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ ξεχάσουμε τοὺς ἑαυτούς μας καὶ περιμένουμε μέχρι ποὺ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει ἡ ἐπίγεια χαρὰ πρὶν θυμηθοῦμε τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνῶ θὰ μπορούσαμε ἤδη νὰ ζούσαμε μέσα της, ἡ ζωὴ παρέρχεται κι ἐμεῖς ἀντιπαρερχόμαστε τὴ ζωή.**

Ὁ Κύριος λέει: «*ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Ματθ. 6.33), δὲν προσθέτει ὅμως ὅτι ὅλα τὰ ὑπόλοιπα τότε θὰ μᾶς ἀφαιρεθοῦν. Λέει ἀντίθετα: «*ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν*». Εἴμαστε ἀληθινὰ ἀνίκανοι νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ Κύριος ἦλθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς δώσει ζωή, περίσσεια ζωῆς ὥστε ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξη νὰ μᾶς εἶναι ἀκριβή καὶ ὄχι μόνο μιὰ ἐλάχιστη γωνιά της, ὥστε νὰ ' ναι δικό μας ὁλόκληρο τὸ δημιουργικὸ ἔργο τοῦ κόσμου κι ὁλόκληρο τὸ πεπρωμένο του, ὄχι ἁπλῶς τὸ κομματάκι ποὺ ἐμεῖς θὰ μπορέσουμε νὰ κατορθώσουμε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σύντομης ἐπίγειάς μας ζωῆς; Δὲν μποροῦμε νὰ Τὸν πιστέψουμε ὅτι ἡ ἀγάπη μας ποὺ ἀγκαλιάζει τόσο λίγους ἀνθρώπους μπορεῖ νὰ τοὺς στηρίξει τέλεια μόνο, ὅταν ξεχάσουμε τὴν ἰδιοκτησία καὶ **θυμηθοῦμε τὴν ἀπεριόριστη ἐλευθερία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ**;

(Πηγή: agiazoni.gr)